

Lov og Evangelium

Nr. 4

APRIL 2010

46. årgang

Foto: Ingar Gangås

Solsikkehøst i Moldova

Høstens herre kaller

Av Ingar Gangås

Kan innhøstingen nytte? Hvor er det blitt av arbeiderne? Har hedningene snart hørt evangeliet? Kommer ikke Jesus snart igjen?

Du som er en kristen kjenner til disse spørsmålene. Du er bekymret for fremtiden, om du skal bli funnet tro, og du er redd du ikke blir med når Jesus kommer.

Da må vi ta for oss misjonsbefalingen på nytt og lese: «Og Jesus trådte fram, talte til dem og sa: Meg er gitt all makt i himmel og på jord! Gå *derfor* ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn, og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rolfenes, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 – Mobil 412 45 598
E-post: magne.ekanger@bluezone.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furuflaten 30
5600 Norheimsund. Tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås,
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 – Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Sara Heian, Fossnes-
veien 13A, 3160 Stokke.
Mobil 938 49 087 – E-post: sara@heian.se
Bankgiro: 3000 22 26193
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesvn. 13B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

med dere *alle* dager inntil verdens ende!» (Mat 28:18-20).

Vi er kommet på oppløpssiden. Du vil vel ikke avslutte løpet nå – rett før du har nådd fram? Og du som står ledig på torget – og som ikke hører Jesus til – hører du Høstens Herre kaller? L&E

Redaksjonelt

Tema denne gangen er nødvendigheten av å *være med Jesus avsides, slik at han blir kraftkilden i tjenesten.*

Det er vårt håp at disse artiklene må føre deg til kilden med det levende vann, slik at du blir et frimodig Kristus-vitne.

I noen nummer vil vi ta fram glimt fra boken om «Johannes Brandtzæg – hans liv og virke» skrevet av P. S. Eikrem. Det gjennomgripende kallet til misjon blant Kinas mange millioner ble først tent først hos noen unge damer i Bergen rundt 1890. Johannes Brandtzæg, fra fiskeværet Abelvær i Namdalen, ble Guds redskap som leder for denne misjonsbevegelsen.

Hvorfor pusse støvet av en såpass gammel historie?

Fordi den maner til misjon – og til trofasthet i tjenesten. Brandtzæg ble formet og dannet i vekkelse. Han ble en god leder, men først og fremst en trofast tjener – liten og ydmyk, men stor og sterk i Herren. Det er mye å lære her.

Mesteren kaller på deg! Oppdraget er ennå ikke fullført. I.G.

Johannes Brandtzæg – omvendelsen

Av P. S. Eikrem

Barndom og ungdom

Johannes Berg Brandtzæg ble født på Abelvær 30. desember i 1861. Han var den nest eldste av åtte søsken. Hva skulle det bli av dette barn? Det spørsmålet kunne ingen besvare. Men hans far holdt på å bli en velstandsmann. Til fattigdom fødtes de ikke. Forresten – det hadde vært så forskjellig i slektens historie, så opp og ned. Leveveien skulle tas fra havet, i alle fall kom velstanden derfra. Og havet var så lunefullt og uberegnelig. Men ville det fortsette som det hadde gjort til nå, var ikke utsiktene så verst, og arbeid var det nok av. Barna skulle få den utdannelsen som deres far savnet. Eldste bror, Nils, ble sendt til Trondheim allerede i syvårsalderen. Da Johannes skulle begynne på skolen, fikk de huslærer. På den måten fikk de være hjemme. De leste og lekte dagen lang.

Men da de var 13 og 12 år gamle, reiste begge to til Trondheim. Nils fikk bo hos en slektning, mens Johannes

måtte bo hos fremmede. Men det var snille mennesker, så det sto ikke på. De tok seg av ham som sitt eget barn. På skolen utmerket Johannes seg ved sin flid. Leksene først, men når de var unnagjort, bar det ut. For han var ingen stuegris, han likte å leke, og han fant alltid kamerater som var villige til å være med. Men flid og orden preget ham allerede den gangen. Han hadde også et ord til sine brødre som etter hvert kom til byen. Han likte ikke at noen kastet bort tiden. Da tiden kom, tok han selv artium med aller beste karakter.

Det store spørsmål var hva han skulle bli til. Han hadde evner og anlegg til flere ting, men han visste rett og slett ikke hva han skulle slå inn på. Bare én ting sto klart for ham: Han ville studere. Han forsøkte en stund på juss. Nei, det lå ikke for ham. Så noe lengre på medisin. Nei, heller ikke det tiltalte ham. Da var det bare ett fag igjen det kunne bli tale om for ham.

→

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, april 2010

Høstens herre kaller. Av Ingar Gangås	side 1
Johannes Brandtzæg – omvendelsen. Av P. S. Eikrem	side 3
Kom til Siloas stille vann. Av Gunnar Nilsson	side 7
Tempelbygger. Ungdomsstykke av Erling Ruud	side 10
Kristi kjærlighet tvinger meg. Av Charles Haddon Spurgeon	side 11
Korleis brukar du di dyre tid? Av Dag Rune Lid	side 13
En velsignet tjeneste. Av Ingar Gangås	side 16
Glimt fra Moldova. Av Ingar Gangås	side 20

*Johannes
Brandtzæg,
1861-1931.*

Det var teologi. Men det syntes han ikke han var skikket til.

Var ingen levende kristen

Han manglet det vesentligste, han var ingen levende kristen. Men nå kom spørsmålet: Hvordan skulle han bli det?

Både hjemme og ute hadde han vært en snill og god gutt. Som liten levde han barnets fortrolige samfunns- liv med Gud. Han foldet sine hender og bad sin borbønn. Han lå på gress- bakken hjemme og leste sin første bibelhistorielekse om Adam og Eva, om hvor godt de hadde det, og hvor vondt de fikk det. Og gutten gråt. Det var Gud som talte. – Han var med de voksne til kirke, av og til i et for- rykende vær. Da hørte han også toner fra himmelen som grep ham. Men han kom bort fra Gud, «og stakkars ung- gutten fikk kjenne hva det var», sa han senere. Han kastet seg ikke inn i et syndig liv, men likevel «fikk han mange sår og skrammer i sjelen». –

Gud kalte på ham både én og flere ganger. Men det ble ikke noe mer enn en rørelse.

De troende i bygden, de som kalte seg lesere, hadde han nok hørt om, men de hadde aldri vakt noen interesse hos ham. Tanken om å bli som en av dem lå der likevel. På nabogården Ramstad var det en del slike. Men det var som en mur mellom dem og ham, både sosialt og åndelig. Det kjente han godt. Å betro seg til noen av dem, det var utelukket. Deinboll, som var prest der i bygden (1880-87), var den eneste han kunne tenke seg å betro seg til, men heller ikke det ble det noe av. Deinboll hadde like fullt vært til hjelp for ham ved sin forkynnelse.

Teologi i Oslo

Så begynte han likevel på teologi, uklar og famlende. Kanskje han kunne få klarhet i sitt brennende spørsmål gjennom studiet? En tanke som sikkert mer enn én har tenkt, og for noen har det også lyktes.

1880-årenes Oslo var ikke 1850- årenes. Egentlig hadde det ikke vært så mye av levende vannkilder ved Universitetet i Oslo. Den akademiske verden hadde levd sitt eget liv, avstengt og uutgrunnet. Den haugianske vekkelse blant bøndene hadde ikke be- rørt dem i vesentlig grad. Det hendte ingenting spesielt før «den johnsonske vekkelse» kom i 1850-årene. Det føltes for mange som et lynnedslag.

En medvirkende ytre årsak til at vekkelsen grep så sterkt om seg, var vel den forferdelige koleraepidemien

som i 1853 brøt inn over landet vårt, og spesielt herjet i Oslo. Det gjorde folk lydhøre for budskapet om ansvar, dom og den hinsidige verden. Men den egentlige årsak lå selvsagt dypere. Tiden var inne da den religiøse vekkelse skulle nå overklassen, og ikke minst teologene. To teologer ble bevegelsens førere og største navn: Gisle Johnson og Theodor Caspari, begge to grunnlærde og gudfryktige menn. 1850-70 var disse menns tid. I første halvdel av denne perioden sto hele den teologiske verden i lys lue. Og tar vi med presten Lammers, og den vekkelse han ble redskap til, har vel ingen tidsperiode i vårt land vært så lovende.

Det er sagt med en smule overdrivelse at Johnson hadde full kontroll på alle landets prekestoler og forsamlingslokaler gjennom sine disipler, og det innebar alt som var av privat og offisiell kristendom. Caspari og Johnsons veldige innflytelse på hele vårt folks utvikling i denne tiden er i alle fall udiskutabel. Det gikk en ånds-bølge over vårt folk som kjentes over alt, i kirke og skole, i departementskontorene og utover til den menige mann, så å si til den ytterste avkrok av landet. Fra landets lærerskoler lød Guds ord varmt og rent fra grepne hjerter, derfor grep det også hjertene. Synd og ugudelighet ble stoppet, og bygd og by gjenlød av frelsesjubel.

Men bevegelsen stivnet så fort. Det synes å være bare én eneste måte å forklare det på, og det er at hele bevegelsen ble ledet inn i en hard konservatisme. De skapte Luther-kirke

mer enn en Kristus-kirke. Enhver som ikke tenkte som den og handlet som den, ble betraktet som en fiende, og skulle lenge få føle dens harde grep.

Denne kirke møtte Johannes Brandzæg da han kom til Oslo i 1880-årene. Livsvarmen var for en stor del ebbet ut. Den var rett-troende og rettlærende etter det vedtatte syn på Luther og Bibelen. Den hadde for det første embetet, dernest sakramentene, dåp og nattverd. Og den hadde Guds ord. Ved dåpen var alle døpte kommet inn i Herrens store familie, og var barn for alltid. Men ordet om synd og omvendelse hadde mistet sin brodd, selv om mange også forkynte dette, de som personlig hadde opplevd det.

Kalt av Gud

Dette syn skulle ligge godt til rette for den unge, alvorlige student. Han tilhørte familien, og han var et godt barn. Barnets tro hadde han aldri mistet. Men allikevel lå uroen der – han hadde ikke fred med Gud.

Bedre ble det ikke. En dag han gikk bortover gaten sammen med en kamerat og snakket sammen om åndelige ting – ingen av dem var frelst – spurte plutselig kameraten: «Hvis du skulle dø nå, Brandtzæg, tror du at du ville bli salig da?» Spørsmålet slo ned i ham. Salig – salig? Han svarte ikke noe særlig på det, men i hans indre lød en stemme som sa: «Nei, det ville du ikke bli!» Dermed var uroen blitt til alvor.

Spørsmålet fulgte ham hjem i ferien. En søndag i Lundring kirke

talte presten Deinboll ut fra Lukas-evangeliet (13:24): «Strid for å komme inn gjennom den trange dør! For mange, sier jeg dere, skal søke å komme inn og ikke være i stand til det». Han talte klart og inntrengende.

«Hvorfor kommer de ikke inn?»

Brandtzæg ble oppmerksom.

«Fordi de ikke vil», svarte presten. «De tar det ikke alvorlig nok».

Han fikk ikke noen løsning på problemet sitt den dagen heller. Men han hadde bestemt seg for å søke Guds rike med alvor. Han leste i Bibelen og ba mye i denne tiden. Men med alt dette, tross alle sine gode forsetter og sin ubestridelige ytre fromhet, freden kom ikke. Han reiste tilbake til Oslo mer nedslått enn noensinne.

Visshet om frelse

Det var en søndag i slottskapellet. Presten J. C. Heuch talte til skriftemål. På galleriet satt Johannes Brandtzæg. Teksten var fra Luk 18:18f: «Hva skal jeg gjøre for å arve evig liv?» Det gikk som en frysning gjennom ham. Dette var jo nettopp *hans* spørsmål. Heuch var den gangen en begynnende fører. En levende kristen, evnerik og klar i sin tanke. Det var ikke lenge før han hadde tilhørerne med seg.

«Har du hørt maken til spørsmål?» begynte Heuch. «Hva skal jeg gjøre?» Han la særlig betoning på ordet *gjøre*. «Skal du gjøre noe for å arve?» Og ut fra denne tankegangen talte han om det som Kristus hadde gjort. Og med én gang sto det så klart for Brandtzæg som en oppslått bok. Han skulle også

Lensvik Bedehus

Stevne søndag 2. mai kl. 16 og 18

Talere:

Ingar Gangås og Karl Notøy

arve en dag, sin far og mor. Han behøvde ikke å gjøre noe annet enn å melde seg til arven og ta imot. Det var andre som hadde sørget for den. – Den dagen tok han imot. Han forlot kirken som et nytt menneske, glad og fri.

Og likevel – dagen etter var meste-parten borte. Var han ennå ikke omvendt? Det gikk et par dager med store indre brytninger. Tidlig onsdag morgen gikk han en tur oppover Kirkeveien. Det var stille og rolig. Han gikk og talte med Gud. «Ja», sa han til Gud, «nå vet jeg ingen råd. Jeg har prøvd å lese ditt ord, jeg har bedt til deg, angret, trodd på deg, men alt er like stengt. Nå vet jeg ikke noen annen råd enn å ta deg på ordet, og tro at jeg er ditt barn slik jeg her går». Da ble det med ett så stille der inne i sjelen, det var noe som nesten høylydt sa amen! Nå visste han at han var frelst. Merkelig at han ikke hadde sett dette før. Frelse, det var jo å ta Gud på ordet!

I denne sin første kjærlighets varme til Kristus var det at misjonskallet kom til ham.

Fra boken «Johannes Brandtzæg, hans liv og virke», Norsk Luthersk Kinamisjonsforbund, Oslo, 1934.

Utvalg og bearbeidelse: I.G.

Forts. i neste nr.

Kom til Siloas stille vann!

Av Gunnar Nilsson

«Fordi dette folket forakter Siloas vann, de som renner så stille, og gleder seg ved Resin og Remaljas sønn, se, derfor fører Herren over dem elvens vann, de mektige og de store – Assurs konge og all hans herlighet.»

Jes 8:6-7

Forakt for stillheten

Forakten for Siloas stille vann var årsak til fall, til at Assyrias hærer kom og oversvømte landet. Angår dette oss? Ja, i aller høyeste grad, spesielt deg som er ung. For den som er ung har så lett for å juble over «Resin og Remaljas sønn». Der er det nemlig ikke så stille, der hender det noe hele tiden! «Resin og Remaljas sønn» står for det som ser sterkt ut, det som appellerer til vår menneskelige natur. Vi har behov for at noe skjer hele tiden, om det har verdslig eller åndelig fortegn, det betyr ikke så mye. Siloas vann flyter altfor stille og det bruser ikke som den store elven! – Har vi ikke bedre elver i Aram, sa den spedalske Na'aman, da han ble bedt om å dukke seg i den lille elven Jordan. Jo, vi har dessverre det.

Stille for Gud

Da profeten Elias kom til Guds berg, Horeb, ble han møtt av storm, jordskjelv og ild, men Gud var ikke i noe av dette. Det som er så mektig, der må vel Gud være? Slik tenker vi. Men

nei, selv om det var han som bevirket det. Men så kom den stille susing (Siloas vann), og da gjemte Elias sitt ansikt, for da visste han at Gud var i den.

Aldri til ro

At man forakter Siloas vann viser seg i at en farer rundt på stadig jakt etter det som tar seg ut og blir lagt merke til. Det kan være ungdommer, og til og med eldre, som reiser rundt fra det ene arrangementet etter det andre. Noen er med i kor for eksempel, der det stadig skjer noe, mange mennesker samles, og en får tilfredsstilt behovet for spenning og «action». Der kan det godt være både storm, jordskjelv og ild, men Gud er ikke i det. Og så går mange rundt som Israels barn og forakter Siloas vann som renner så stille. Man blir aldri så stille at Gud får tale til hjertet. Er det da feil å reise til ulike arrangement? Ja, det kan være det, dersom en gjør det til en kristen livsstil, der Assyrias brusende makt får beherske hjertet. For da kommer det aldri til ro.

Jesus åndet på dem

Mange lever som i åndelig storm, jordskjelv og ild – i nærheten av Herren – men de finner ham aldri. Og nå rettes spørsmålet til deg: Har du smakt Siloas vann, de som renner så

Foto: Ingar Gangås

*Brønn i
Moldova*

stille? Har det stille vannet mettet din hunger, eller tilfredsstilles du av Assyrias brusende makt? Jeg spør ikke om du har opplevd storm, jordskjelv og ild i Guds nærhet, men jeg spør om du har vært innfor Gud når han kom i sin Ånd og i den stille susing, slik at du måtte skjule ditt ansikt. Jesus åndet på sine disipler og sa: «Ta imot Den Hellige Ånd!» Det skjedde så stille, og det var så uanselig, sammenlignet med når han drev ut onde ånder som skrek og jamret seg, eller når han mettet tusenvis av sultne mennesker med noen få brød og fisker. Men det var Guds Ånd som kom til dem. Det er slik Ånden kommer med Guds nåde, som en stille elv som bare kan tas imot i tro. Dette fortøner seg ofte så smått og lite i forhold til alt det andre som hender i kristenheten.

Tro i det stille

Så er formaningen til dere unge, ikke minst: Ta dere i vare for «Resin og Remaljas sønn» og alt det som appellerer til den menneskelige natur! Far ikke rundt over alt på en masse kristne arrangement, ta vare på Siloas vann, de som renner så stille, kanskje i et lite bønnemøte på hjemplassen, eller i en møteuke der det ikke kommer så mange. Ta deg i vare så ikke tidens vann drukner deg! Det var jo det som skjedde med Israels barn, enda de var Guds folk, da de forlot kilden med det levende vann.

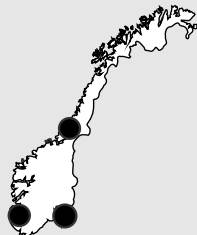
Spørsmålet er, når alt kommer til alt, om du kjenner dette vannet som renner så stille. Elsker du det? Har du øst av det til evig liv for din sjel? Eller hører du til dem som forakter denne stille strømmen? *Oversettelse: I.G.*

PINSESTEVNER

Norsk
Luthersk
Lekmannsmisjon

2010

Langli Bedehus, Østfold

21.-24. mai

Talere: **Martin Fjære og Rune Karlsson (S)**

Fredag: 19.00 Karlsson

Lørdag: 17.00 Fjære

19.00 Karlsson

Søndag (1. pinsedag):

17.00 Fjære

19.00 Karlsson

Mandag (2. pinsedag):

11.00 Karlsson

- Servering mellom møtene lørdag og søndag.
- Fossneskoret blir med under stevnet.
- For overnatting kontakt Olberg Camping, tlf. 69 82 86 10.
- For påmelding kontakt John Flaten tlf. 69 88 32 95 eller Sigbjørn Agnalt tlf. 69 80 93 36 innen **14. mai**.

Mosvik Bedehus, N-Trøndelag

22.-24. mai

Taler: **Gunnar Holth**

Sangere: **Per Brattgjerd m. fl.**

Lørdag: 19.00 Holth

Søndag (1. pinsedag):

11.00 Vi støtter opp om møte i Mosvik Frikirke.

19.00 Holth

Mandag (2. pinsedag): kl 11.00 Holth

- Servering etter kveldsmøtene. Middag for tilreisende hos Marit og Ingar Gangås på 1. pinsedag.
- Mulighet for overnatting/bobil/campingvogn.
- For påmelding kontakt Ingar Gangås tlf. 74 06 46 50 innen **14. mai**.

Skjæveland Misjonshus, Rogaland, 21.-23. mai

Talere: **Henric Staxäng(S)/ Lars Fossdal**

Fredag: 19.30 Staxäng

Søndag (1. pinsedag):

11.00 Fossdal

Lørdag: 18.00 Fossdal

18.00 Staxäng

19.45 Staxäng

19.45 Fossdal

Informasjon: Karl Bø tlf. 51 41 87 46

Velkommen til samling om Guds ord!

Tempelbygger

Ungdomsstykke av Erling Ruud

En mann gikk for å se på et stort kirkebygg. Mens han vandret der mellom stillaser og halvferdige murer, gav han seg i snakk med arbeiderne. Han så en som arbeidet med en stor steinblokk og spurte hva han holdt på med. «Jeg hugger stein», svarte han bare. Litt seinere spurte han en av de andre. «Å, jeg arbeider her for 100 kroner timen», var hans svar. Før mannen gikk, spurte han også en tredje arbeider om hva han gjorde der. «Jeg bygger et tempel», sa han stillferdig. – Det svaret glemte mannen aldri.

Også for oss har det en avgjørende betydning hvordan vi ser på vårt daglige arbeid. Ingen er i tvil om at han som betraktet seg som tempelbygger la størst flid og nøyaktighet i arbeidet. – En kristen er en tempelbygger. For ham er alt arbeid en gudstjeneste, selv det minst betydningsfulle og mest ensformige. Gud vil at vi skal ære ham i alt det vi gjør. Ditt arbeid i dag kan bli et tempel for Guds ære.

Like sikkert som et liv i ugudelighet og synd, et fritt og uhemmet liv, bryter ned legeme og sjel, like

sikkert vil vi ved dyktighet i vårt arbeid, ved å øve oss i troskap mot Gud i dagliglivets små oppgaver, ved å kjempe mot det onde og sette vilje og evner inn på å tjene og ære Gud, være med å bygge opp et tempel av vårt legeme. Vår lydighet mot Guds vilje danner hjerte og sinn til Guds velbehag og renser legeme og sjel til en skikket bolig for vår herre og frelser. «Vet dere ikke at dere er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i dere? Dersom noen ødelegger Guds tempel, da skal Gud ødelegge ham. For Guds tempel er hellig, og det er dere» (1Kor 3:16-17).

L&E

*Herre, jeg hjertelig
ønsker å fremme din ære.
Dertil du skapte meg
at jeg din tjener skal være.
Hvor er jeg sæl,
som kan med liv og med sjel
tjene så nådig en Herre.*

Ukjent dansk forfatter,
1740.
Sb 726

Kristi kjærlighet tvinger meg

Av Charles Haddon Spurgeon

Jeg vet ikke hva dere føler, men selv kjenner jeg meg som en forbryter, når jeg tenker på hva Jesus har gjort for meg. Jeg skammer meg ved tanken på at jeg lever et forholdsvis rolig og behagelig liv. Å arbeide til en segner av tretthet, synes så lite og intetsigende. Hva har vi ofret i grunnen? Se på dem som virkelig må lide for hans skyld! Se på dem som ofrer sitt liv på misjonsmarken, eller som må gå gjennom prøvelser og forfølgelser og fattigdom for Kristi skyld! Brødre, vi må misunne dem, de har noe mer enn oss andre. Det ydmyker meg å tenke på at jeg har alt som kan gjøre livet behagelig, når Jesus nektet seg selv alt godt.

Kristi offersinn

Jesu eksempler er også en spore for oss til å våge store ting for ham, til å utføre heltegjerninger. Når du kommer til korsets fot, er du kommet ut fra de små menneskers trange dal. Du er kommet til det sted hvor det blir oppfostret helter. Da vil du gjerne dø for ham, fordi han døde for deg. Store ting er blitt utrettet av slike som levde i lyset av Kristi kjærlighet. Dere har hørt om de to misjonærene som kom til en spedalskekoloni i Sør-Afrika for mange år siden. Området var sperret med høye murer, og det fantes bare en eneste port. Den som gikk inn der, kom aldri ut igjen. Misjonærene kikket over muren og så to av de syke. Den

ene, hvis armer var råtnet bort av sykdommen, bar den andre på ryggen, for *han* hadde mistet sine føtter.

Da tenkte misjonærene: «Her dør disse menneskene i hundrevis av en avskyelig sykdom! Vi vil gå inn og forkynde evangeliet for dem». «Men», ble det sagt til dem, «dersom dere går inn der, kan dere aldri komme ut igjen». Men de gikk inn likevel og kom aldri ut derfra før Gud hentet dem hjem til himmelen. De døde for de andre, de ga seg selv fordi Jesus elsket dem. To andre misjonærer reiste til Vest-India, der det var en stor eiendom hvor arbeidet ble utført av en mengde slaver. Ingen fikk lov til å nærme seg dem uten at de selv lot seg selge som slaver. Og hva gjorde disse to? De ble slaver og arbeidet som slaver for å få anledning til å forkynde evangeliet for de andre slavene.

Korsets heltemot

Hvis vi lot oss inspirere av Kristi sinnelag, skulle vi utføre store ting. Vi ønsker at vi igjen måtte få dette kristne heltemot som vi har tapt. Vi *må* ha det! Menigheten tapte alt den gang den mistet sitt gamle heltemot. Den mistet kraften til å erobre verden, for den lot seg ikke lenger drive av Kristi kjærlighet.

Føler du at du kunne tåle hvilken som helst fornærmelse fra et menneske, hvis du bare kunne gjøre ham noe godt for Kristi skyld? Føler du at

Abonnér på bladet!

Bladet du nå holder i hånden, kommer med 10 nummer i året og sendes gratis til alle som ønsker det. Hensikten med det er først og fremst oppbyggelig, det vil si at vi gjerne vil dele Guds ord med våre lesere. Det er så mange ord og mye informasjon i vår tid, men liten plass for og lite stillhet til det som betyr aller mest: Å høre og lese Guds ord til frelse!

Vi ser med stor sorg på den økende verdsliggjøring og ugudelighet i vårt kjære fedreland!

Dersom du vil ha bladet tilsendt, eller vet om andre som ønsker det, kan du fylle ut den lille slippen nedenfor og sende den til oss.

Ja takk, jeg vil gjerne få Lov og Evangelium gratis tilsendt.

.....
Navn

.....
Sted/gate

.....
Postnr./Poststed

Sendes til: Lov og Evangelium
v/Magne Ekanger, Rolfsnes,
5420 Rubbestadneset
Du kan også sende sms
på mob. **412 45 598**
eller e-post til:

magne.ekanger@bluezone.no

Randaberg Forsamlingshus

Stevne Kristi Himmelfartsdag

13. mai kl. 11 og 19

Taler:

Finn-Widar Knutzen

du kunne være som en dørmatte utenfor din Herres tempel og tåle at de tørket sine føtter på deg, hvis dette kunne forherlige Kristus? For *det* er heltemotet. Å være ingenting for Kristi skyld og hva som helst for menighetens skyld, se det er korsets heltemot. For Kristus fornedret seg selv og tok en tjeners skikkelse på seg, og da han ble funnet som menneske, ble han lydige inntil døden, ja døden på et kors (Fil 2:5-8).

Herre, lær oss å utføre den slags heltegjerninger for din skyld!

Jeg har ennå et lite ord å si. Jeg synes jeg hører en stille og mild røst fra korset: «Synder, synder, du som står der med din syndebyrde, jeg gjorde alt dette for deg. Hva har du gjort for meg? Vend om til meg! Se på meg og bli frelst!» Å, hvor jeg skulle ønske jeg kunne forkynne Kristus korsfestet slik jeg gjerne ville! Jeg kjenner meg så ydmyket ved tanken på hvor dårlig det lykkes meg. Måtte Guds Ånd fremstille ham for dere på en langt bedre måte enn jeg kan gjøre det.

*Fra boken «Ordet om korset»,
Norsk Litteraturselskap, 1971*

Korleis brukar du di dyre tid?

Av Dag Rune Lid

For ei tid attende var eg i jobb-samanheng på eit seminar som gjekk på bruken av sosiale media på internett. Det er media som Facebook, Twitter, Youtube, MySpace osv. Facebook har no passert 400 millionar brukarar. Det kjem 1 million nye brukarar på Facebook kvar dag. Berre i Norge er det 2.2 millionar på Facebook.

Dei fortalde at i Norge nytta brukarane av Facebook i gjennomsnitt 55 min. kvar dag på dette mediet. Då er det nok mange som nyttar det fleire timar for dagen. Det vert som ein mani, der ein må følgje med korleis det går med vener og kjende, og slik går time etter time framfor skjermen.

Kva fyller sjela di?

Ei songstrofe har tona for meg dei siste dagane: «*Kor' brukar du di dyre tid? Og sei, kva fyller sjela di?*» Guds folk treng å stille seg desse spørsmåla. Det er ikkje likegyldig korleis du som ein truande brukar tida di og kva du fyller sjelslivet ditt med.

Me lever i ei hektisk tid, der eg som ein kristen vert bombardert med inntrykk. Djevelen nyttar travelheita. Han skyt sine giftige piler gjennom det me vert utsette for kvar dag av synd og umoral av mange slag i ulike media. Songaren fortset i same songen: «*Vær varsam, slepp ei noko inn som stygt og ureint gjer ditt sinn! Å gå fortapt, så*

svært det er!» Ein kristen står i ein konstant fare her.

På 80-talet var eg student i Bergen, og eg fekk meg TV på hybelen, men det opplevde eg som eit angrep frå djevelen sjølv. Det var som ei åndsmakt, som ville angripe sjelslivet mitt. Sjølv om det kunne vere mange positive program, tok det tid, og eg opplevde også at det var program som var gift for meg. Eg erfarte at eg klarde ikkje slå av, og aller verst var det når «gift» vart presentert. Det vart kamp, og til slutt kasta eg ut heile TV-en.

Sette synda framfor augo

Det er ikkje noko nytt under sola. Guds folk har møtt slike freistingar før òg. Høyr berre korleis Herren talte i fordoms tid til Guds folk: «Desse mennene har gjeve dei motbydelege avgudane sine rom i hjarta. Og det som gjer at dei vert freista til synd, har dei sett framfor augo sine. Skulle eg la dei spørja meg?» (Esek 14:3). Dei sette synda framfor augo sine, dei ville leve i synda – og det gjekk gale.

Jesus visste kva farar hans born ville utsetjast for, og han visste kva konsekvensar synda kunne få om ho fekk rom. Difor sa han: «Om det høgre auga ditt freistar deg til fall, så riv det ut og kast det frå deg! For det er betre for deg at du misser ein av lemene dine enn at heile lekamen vert kasta i helvete. Og om høgre handa di freistar deg

*Ta tid til å bede,
søk stillhet og ro!
I Frelserens nærhet
du alltid skal bo.
Når verden den larmer
og striden blir het:
Søk hvile hos Jesus,
han selv er din fred!* Sb 587

til fall, så hogg henne av og kast henne frå deg! For det er betre for deg å missa ein av lemene dine enn at heile lekamen din kjem i helvete» (Mat 5:28-29). Om ditt og mitt hjarta sovnar åndeleg sett, då ser me ikkje lenger den fare Jesus her tek fram. «Kva gagnar det eit menneske om han vinn heile verda, men misser seg sjølv?» (Luk 9:25). Då ser eg ikkje at det er ein himmel å vinne og eit helvete å unnfly.

Eitt er naudsynt

I ein travel kvardag må ein kristen oftare og oftare prioritere mellom det som er viktig og det som er livsviktig åndeleg sett. Då Jesus var i heimen i Betania sa han: «Marta, Marta! Du gjer deg strev og uro med mange ting. Men eitt er naudsynt. Maria har valt den gode delen, som ikkje skal takast ifrå henne» (Luk 10:41-42).

Det såg ut til å vere så ineffektivt det Maria styrde med. Ho brukte tid til å sitje og lytte til Jesu ord. Men skal du og eg nå heim til himmelen, er det livsviktig at Herren dagleg får oss inn i stilla der han kan tale tukt og trøyst til di og mi sjel. Djevelen brukar bevisst

travelheita i dag slik at «det eine nødvendige» vert unødvendig. Har du erfart det? Det er ti gonger lettere å setje seg ned å lese avisa, enn å ta tid til Ordet, og byrjar ein ikkje dagen med ei stille stund, får ein sjeldan høve att.

Stå opp og et!

Difor er det meir naudsynt enn nokon gong at me som vedkjenner oss Jesu namn, stiller kvarandre spørsmålet: «*Kor' brukar du di dyre tid? Og sei, kva fyller sjela di?*» Eg trur at her vert ein av dei viktigaste kampene kjempa i dag i den truande sitt liv. Djevelen set alt inn på å få Guds folk bort frå stilla i bøn over ein open Bibel (Mat 6:6), og det å ta tid til å prioritere samfunnet av dei heilage. Difor talar Herren til sine som han talte i fordøms tid: «**Stå opp og et!** Elles vert vegen for lang for deg» (1Kong 19:7).

Det er så mykje nyttig, det er så mykje interessant, det er så mange moglegheiter, det er så mange ting ein «må» vere med på i dag. Borna våre har også mange tilbod, seint og tidleg – livet vert så travelt. Men skal du og eg som har møtt Jesus til frelse verta berga, då gjeld det at me lyttar til Jesu ord om å velje den gode del, og det eine som er naudsynt – kjem fyrst. Gjer me ikkje det, syter djevelen for at høvet ikkje kjem att.

Søk då fyrst Guds rike

Lat ikkje travelheita få drepe gudslivet ditt! Fyll ikkje sjelslivet ditt med «søppel», men gjer som Maria! Ho prioriterte det viktigaste av alt først, i

Møtegjengere i Moldova

ein travel kvardag. Begynn dagen med ei stille stund ved Jesu føter, då kan du få vandre i dei ferdiglagde gjerningar. Då får du gjort meir på ein time, enn ein heil dag i kjøtleg stress og kav.

«Søk då fyrst Guds rike og hans rettferd, så skal de få alt dette i tillegg! Syt då ikkje for morgondagen. For morgondagen skal syta for seg sjølv. Kvar dag har nok med si eiga møde» (Mat 6:33-34). Slik talar Jesus til sine også i dag!

Maria hadde erfart, og kunne samstemme med salmisten: «Ditt ord har halde meg i live» (Sal 119:50b). Kvifor kunne salmisten vitne slik? Jau, for han og mange med han, har erfart det Jesus seier: «Eg er livsens brød. Den som kjem til meg skal ikkje svelta. Og den som trur på meg, skal aldri nokon gong tyrsta» (Joh 6:35). Når Jesus får

velsigne maten, då vert det nok også i ein travel kvardag.

Kjære truande ven! Set deg difor ned og la spørsmålet eg innleia med få senke seg ned: Korleis brukar du di dyre tid? Brukar du tida di rett? Om ikkje, snakk med Herren om den saka. Han vil så gjerne føre deg til dei grøne enger (Sal 23).

L&E

*En stille stund med Jesus,
og hjertets uro flyr,
og blikket vendes oppad
fra jordens ståk og styr
til livets arv der oppe,
som evig skal bestå
når himlene og jorden
i dommen skal forgå.*

Sb 576

En velsignet tjeneste

Av Ingar Gangås

«Den som vil tjene meg, han må følge meg. Der jeg er, der skal også min tjener være. Om noen tjener meg, ham skal Faderen ære.»

Joh 12:26

Å kjenne Jesus, og være kjent av ham, er forutsetningen for å tjene ham. Den som vil følge Mesteren og innrette seg etter hans ord og vilje, skal få erfare hvor rikt det er å være i hans tjeneste.

Herren utrustrer

Den Gud vil bruke i sin tjeneste, vil han også danne og utruste. Da ydmyker han først, så vi mister troen på oss selv for å bli rike i Herren. «Salige er de fattige i ånden», sier Jesus, «for himlenes rike er deres» (Mat 5:3). Å være fattig i ånden betyr å stå som tigger for Gud, være fattig og liten i seg selv. Han må få alt av Jesus. Det er det samme som å være rik i Jesus, rik på hans Ånd, for det er de tomme kar han kan fylle. Slike tjenere vil Jesus ha.

Ofte ser vi at Jesus kaller den som menneskelig sett ikke passer for oppgaven. Han vil bearbeide og forme den som ikke har så stor tro på sine egne kvaliteter. Dersom vi blir betydningsfulle og stolte, må han forkaste oss. Fortellingen om kong Saul viser oss det. Han ble kalt og salvet da han var liten i egne øyne (1Sam 15:17). Da

han ikke lenger bøyde seg for Guds ord, men tok seg selv til rette og trosset Guds vilje, ble han forkastet (15:23).

Det som ingenting er

Vi ser av misjonshistorien at Gud har brukt mange godt utrustede og utdannede mennesker til å fremme evangeliet. Det er ikke noe mål i seg selv å være uskolert. Tvert imot, Bibelen formaner oss til å være flittige og bruke de evnene han har gitt oss til å søke kunnskap. Men saken er at kunnskap i seg selv, og stor tro på den lærdom en har tilegnet seg, kan bli til hinder i Guds rike. Derfor sier Skriften: «Brødre, legg merke til det kall dere fikk: ikke mange vise etter kjødet ble kalt, ikke mange mektige, ikke mange av høy ætt. Men det dåraktige i verden, det utvalgte Gud seg for å gjøre de vise til skamme. Og det som er svakt i verden, det utvalgte Gud seg for å gjøre det sterke til skamme. Det som er lavt i verden, og det som er foraktet, det utvalgte Gud seg, det som ingenting er, for å gjøre det til intet som er noe – for at intet kjød skal rose seg for Gud» (1Kor 1:26-29).

Spørsmålet er ikke om en er begavet eller ikke, men om en har mistet troen på seg selv og satt sin lit til Jesus alene. Da blir en ikke så populær og høyt aktet i denne verden, selv om en overgår mange både i kunnskap og innsikt, men en kommer til å dele kår

med Jesus og bli reknet som en av de «enfoldige».

Naturgave og nådegave

Det er forskjell på *naturgave* og *nådegave*. Gud vil bruke både våre evner og anlegg, bare han får bøye oss og gjøre oss til sine tjenere. Men å ha en naturgave er ikke det samme som å ha en nådegave. En fin sangstemme kan være til stor velsignelse dersom vedkommende har nådegave til å tjene i menigheten med den. Men den kan bli til stor skade, og føre mange bort fra Jesus, dersom den blir brukt til underholdning og står i tidsåndens tjeneste. En ungdom med store talegaver og god fortellerkunst trenger slett ikke å bli en fremtidig forkynner. Derimot kan en beskjeden person med talevansker bli til stor velsignelse som en Ordets budbærer dersom han blir utrustet med Guds Ånd og kraft, og Herren får legge *sine* ord i hans munn.

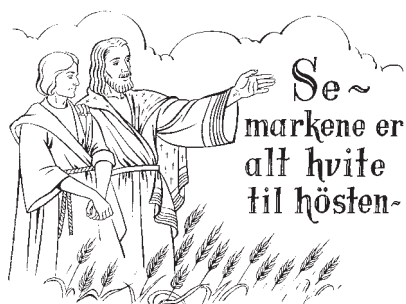
Ordet *nådegave* forteller oss at det er noe vi får uforskyldt, av bare nåde. Ingen må tro at en nådegave opphøyer oss til å være bedre enn andre, gir oss anledning til å rose oss fremfor andre, enn si å herske over andre. Nådegavene er gitt til menighetens oppbyggelse, til utbredelse av Guds rike, og ikke til egen vinning. «Når det gjelder de åndelige gaver, brødre, vil jeg ikke at dere skal være uvitende» (1Kor 12:1). «Siden dere nå med iver søker de åndelige gaver, så søk å få dem i rikt mål for at menigheten kan bli oppbygget» (14:12). Vi skal tjene menigheten med dem.

Talentene

I dag er det mer fokus på naturgaver, utdannelse og kvaliteter for oppgaven. Det er vanlig å hevde at *talentene*, som er omtalt i Matteusevangeliet (25:14-30), er visse kvaliteter ved oss som Gud vil bruke i sin tjeneste. Slik er det ikke. Lignelsen om talentene er et bilde på Guds ord. Det er Ordet som skal settes i virksomhet. Der Guds ord får bruke oss, blir det frukt. Der vi bruker Ordet, blir det menneskeverk. Derfor kan vi godt si at talentene er et bilde på evangeliet og den innsikt som det gir. Talentene er med andre ord noe Den Hellige Ånd har gitt oss til forvaltning i Guds rike. Slik tale er uvant i dag. For nå heter det at vi er verdifulle og unike for Gud, og at han har gjort seg avhengig av oss til utbredelsen av sitt rike. Vi blir gjennom mye av nåtidens forkynnelse nærmest gjort til uunnværlige helgener som Gud virkelig kan stole på. Dette harmonerer dessverre dårlig med det Bibelen sier. Peter var heller ikke så mye å stole på, før Jesus tok seg av ham og ble selve kraftkilden for ham. Skriften taler aldri om at vi er så verdifulle, i oss selv, slik vi er av naturen. I Romerbrevet (3:10-18) beskrives det hvordan vi er i oss selv. Der nevnes det ikke mye som Gud kan stole på!

Gjort rike på alt

En annen sak er det vi har i Jesus Kristus. *I ham er vi gjort rike på alt* (1Kor 1:5). Vi var skapt i Guds bilde (1Mos 1:27). Men gudsbildet gikk tapt i syndefallet. Etter dette er hver

skapning på denne jord blitt født etter Adams lignelse (1Mos 5:1-3). Siden fallet har det ikke vært noe godt i mennesket som Gud kunne bygge på. Bare hans egen, kjære Sønn var til å stole på. I ham har vi alt. Slik er det fortsatt. Så bruker han frelste syndere til å vitne om Jesus. En skal ikke realisere seg selv, eller markedsføre seg selv, med all sin kunnskap og sine evner, men være *tjener* for Ordet og peke på Jesus. «Den største blant dere skal være de andres tjener», sa Jesus. Det er stort å gå ærend for Jesus. Om han ber deg om å gå med et glass vann til noen som trenger det, er det en større gjerning enn om du holder tusen gode prekener som han ikke har bedt deg om!

Det ytre og det indre kall

Du vil merke det når Herren kaller deg til arbeid i sin vingård. Det kan være små eller store tjenester, noen ganger et livslangt kall til en spesiell tjeneste. Da skal du vite at Gud ikke er en uordens Gud. Det vil alltid være samsvar mellom det *ytre* og det *indre* kall, og det er Den Hellige Ånd som virker begge. Kanskje du får et spørsmål fra en kristen leder om du vil

tjene i menigheten, eller du blir spurt direkte om å reise ut som misjonær. Når dette er av Gud, er det han som minner disse lederne, slik vi kan lese i Apostlenes gjerninger (13:1-4) om Den Hellige Ånd som minnet menighetens eldste om å kalle Paulus og Barnabas til misjonærer. Når dette formidles til deg, kommer det som et *ytre* kall. Samtidig vil du kjenne på et *indre* kall. Det indre kallet til tjeneste arter seg på samme vis som kallet til frelse. Du blir uroet og kalt gjennom Ordet du hører (Gal 1:15-16). Det er som en «hellig uro» og en «hellig tvang».

Livslang velsignelse

Rørende og spennende historier fra misjonsmarken, eller en opplevelses-tur til fjerne strøk, kan ikke gi deg et virkelig misjonskall. Slike ting kan skape medlidenhet og en god porsjon eventyrlyst, slik at du kanskje bestemmer deg for et misjonsengasjement av kortere varighet. Men det er ikke det samme som Guds kall. Kallet får du gjennom Guds ord. Det skjer når du får se at du står i gjeld til de ufrelste, og Den Hellige Ånd minner deg om at *du* må gå. Det var slik det skjedde med Paulus (Apg 22:21), og da hadde han egentlig ikke noe valg. Han *måtte* gå. Fra den stund ble det mange og lange arbeidsdager, nattevåk, motstand og kamp. Kallet ble livslangt. Men han var drevet av Ordet og sto under Guds velsignelse!

Den samme velsignelse venter deg om du velger å leve livet under nåden, i Jesu tjeneste, inntil han kommer! L&E

SOMMER- ARRANGE- MENTENE

Norsk
Luthersk

Lekmannsmisjon

2010

Utfyllende informasjon:

Bibelskolen på Fossnes, 3160 Stokke,
Tlf. 33 33 89 00, www.nll.no, e-post: post@nll.no

Hovedsommerskolen Bibelskolen på Fossnes i Vestfold 14. - 18. juli

Talere:

Erik Trans, Dag Rune Lid,
Lars Fossdal og Per Bergene Holm

Påmelding og informasjon:

Sara og André Heian

Tlf.: 938 49 087 / 411 01 223

E-post: sara@heian.se

Påmeldingsfrist m. stemmerett: 1. juli

Gjestetaler:
Erik
Trans(DK)

Barneleir på Fossnes og ungdomsleir på Trettenes ved Farris 25. - 27. juni

Barneleir, Fossnes, t.o.m. ferdig 6. kl.

Denne leiren blir på Bibelskolen på Fossnes.
Barn under skolealder må ha med seg noen voksne.

Påmelding: Martin Fjære, tlf. 979 89 427

Ungdomsleir på Trettenes ved Farris i Vestfold, f.o.m. ferdig 7. kl.

Påmelding: Reidar Heian, tlf. 33 44 14 19 / 414 95 526

Sommerskole på Laberget i Nord-Trøndelag 29. juli - 1. august

Talere:

Karl Notøy, Gunnar Nilsson, Martin Fjære
og Sigbjørn Agnalt

Påmelding og informasjon:

Aud og John Flaten

Tlf.: 69 88 32 95 / 916 36 401,

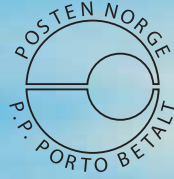
E-post: john.flaten@broadpark.no

Av plass-
hensyn, vær rask
med påmelding!

Gjestetaler:
Gunnar
Nilsson (S)

Unge og eldre er hjertelig velkomne til samling om Guds ord !

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Glimt fra Moldova

Tekst og foto: Ingar Gangås

Elven Dnestr renner på langs av hele Moldova og skiller Transnistria (t.h.) fra resten av landet.

Fra bybildet i hovedstaden Chisinau. Det er i denne byen Ida og Marcus Söderberg skal bo og lese russisk fra høsten av.

